

Тафриқага бўлинишнинг диний ва дунёвий зарарлари

06:17 / 24.08.2018 4812

Бугунги жумъа мавъизасида имом-хатибларимиз "Тафриқага бўлинишнинг диний ва дунёвий зарарлари" мавзусида маъруза қиладилар. Бу ҳақда [ЎМИ расмий сайтида хабар берилмоқда.](#)

ميجرللا ن مجرللا ه ل ل م س ب

Муҳтарам жамоат! Аллоҳ таоло инсонларни бир ота ва бир онадан пайдо қилиб, уларни Ер юзи бўйлаб турли хил миллат ва элатлар шаклида тарқатиб юборди. Инсонларнинг бу каби хилма-хиллиги фитрий бўлиб, Аллоҳ таоло уни илоҳий ҳикмат ила жорий қилди. Яъни, бу бўлиниш ажралиш учун эмас, балки бирлашиш ва ўзаро яқинлашиш учун эканлигини Қуръони каримда баён қилди:

لَّيْسَ بِقَوْمٍ اَبُو عَشْرٍ مِّمَّنْ كَانَلْعَجْوَىٰ تَنْ اُوْرَكَذُو نَمُّ مِّمَّنْ كَانَلْعَلَّخِ اَنْ اِسْ اَلْا اَهْيَا اَي
رِي بَخُّ مِي لَعَه ل ل ل ا ن ا مِّمَّنْ كَانَلْعَلَّ ا ل ل ا ذَنْ ع مِّمَّنْ مَرَّكَ ا ن ا اَوْ فَرَا ع ل ل
(ةروس)
(13/تارجح ل)

яъни: **“Эй, инсонлар! Дарҳақиқат, Биз сизларни бир эркак (Одам) ва бир аёл (Ҳавво)дан яратдик ҳамда бир-бирларингиз билан танишингиз учун сизларни (турли-туман) халқлар ва қабила (элат)лар қилиб қўйдик.Албатта, Аллоҳ наздида (энг азизу) мукаррамроғингиз тақводорроғингиздир. Албатта, Аллоҳ билувчи ва хабардор зотдир”** (Хужурот сураси, 13-оят).

Динимизда мана шу ҳақиқатни баён қилиш орқали инсонларни бирликда ва ҳамжиҳатликда яшашга даъват этилади.

Айни пайтда динимиз бизларни ўзаро ихтилоф қилишдан, тафриқага бўлинишимиздан қайтаради. Зеро, ихтилоф ва тафриқа инсонларни бир-бирдан узоқлаштиради, ўртада адоват ва фитна пайдо бўлишига сабаб бўлади. Айниқса, динда тафриқага бўлиниш залолат саналиб, инсоннинг икки дунёсини ҳам барбод бўлишига олиб боради. Аллоҳ таоло Қуръони каримда шундай деган:

ذٰلِكَ يَوْمَ كُذِّبَتِ الْجَلالَةُ مِمَّنْ عَنِ اٰوْرُكُنْدَاوْ اَوْ قَرَفَتِ الْوَاْعِي مَجْهَلَلِ الْبَحْبِ اَوْ مَصْرَتِ عَاوْ
مُتْنُكْ وَا نَاوْخِ اِوْتَمَّ عَنَّا مُمْتَحَبْ صَاْفْ مُمْكَبْ وُلُقْ نَبِيَّ فَاْلَاْفْ اَدْعَا مُمْتَنُكْ
وَايَا مُمْكَلْ اِلَّا نَبِيَّ كَلِدَكَ اَهْمُ مُمْكَدَقْ نَاْفِ رَا نَاْلَا نِمَّ رَفُحْ اَفْشِ كَلَعِ
(103/нармел аёроси) نَوْدَتْ هَتْ مُمْكَلَعِ

яъни: **“Ҳаммангиз Аллоҳнинг “арқони”ни (Қуръонини) маҳкам тутинг ва фирқаларга бўлинманг ҳамда ўзаро адоватда бўлган пайтларингизда дилларингизни (туташтириб) ошно қилиб қўйган Аллоҳнинг неъматини ёдда тутинг! Унинг неъматини туфайли биродарларга айландингиз. Дўзах чоҳи ёқасида турганингизда, сизларни ундан қутқарди. Шояд ҳақ йўлни топгайсизлар, деб, Аллоҳ Ўз оятларини сизларга шундай баён қилади”**

(Оли Имрон сураси, 103-оят).

Ушбу оятда Аллоҳ таоло Ўзининг каломи бўлмиш Қуръони каримни **“маҳкам тутиш”**га буюрмоқда. Шунчаки, уни **“ушланг”** демаяпти. Чунки, ушланган нарса гоҳида беҳосдан қўлдан тушиб кетиши мумкин. Аммо маҳкам тутилганда, уни ҳар қандай ҳолатда ҳам қўлдан қўйиб юбормасликка ҳаракат қилинади. Қолаверса, оятда бу ишни жамоат бўлиб, барча биргаликда қилишга буюрилмоқда. Акс ҳолда, ҳар ким ўз ҳолича бўлса, ўртада тафовут, келишмовчилик, тафриқа чиқиши табиий ҳолдир. Шунинг учун оятнинг давомида **“фирқаларга бўлинманг!”** дейилмоқда.

Ҳозирги кунда биз Аллоҳ таолонинг бу амрини тўғри тушуниб олишимиз керак. **“Фирқаларга бўлинманг!”** дедими, биз ўзаро низо ва адоватларни йиғиштириб, фирқаларга бўлинишни тўхтатишимиз керак.

Қачонки бизлар Қуръони Каримни маҳкам тутиш учун бирлашиб, ёнма-ён турар эканмиз, ораларимиздаги адоват ҳам йўқола бошлайди, ўзаро ҳамжиҳатлик ривож топади. Қуръоннинг мўъжизаси ҳам шунда, аслида. Бир тарафдан Аллоҳ таолонинг **“фирқаларга бўлинманг!”** деган оятларини зикр қилиб турсагу, бошқа тарафдан олимларни, имомларни, мазҳабларни, бошқа мусулмонларни ва улар қилаётган ишларни танқид қилиб турсак, оятга зид иш қилган бўлмаймизми?! Дарвоқеъ, кейинги пайтларда ижтимоий тармоқлар орқали уламоларни, бошқа мўминларни, диний ташкилотларни танқид қиладиганлар кўпайиб кетди. Ҳолбуки, ояти каримада мўминларнинг биродар бўлиб яшашлари Аллоҳнинг неъматидир эканлиги, айнан биродарлик туфайлигина дўзах чоҳи ёқасидан омон қолиш мумкин эканлиги эслатилмоқда. Бошқа бир оятда эса Аллоҳ таоло шундай марҳамат қилган:

مُّهُرَّمًا مِّنْ إِسْحَاقَ يَوْمَ يُبَيِّنُ لِلنَّاسِ أُمَّةً وَاحِدَةً وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (159/М/Анъом/Ерос)

яъни: **“Динларини (фирқаларга) бўлиб, (турли) гуруҳларга айланганлар (учун) бирор нарсада (Сиз масъул) эмассиз. Уларнинг иши Аллоҳга (ҳавола). Сўнгра (У) уларни қилиб юрган амалларидан огоҳ қилур”** (Анъом сураси, 159-оят).

Ушбу ояти каримада Аллоҳ таоло тафриқа ва гуруҳбозликка олиб борадиган низо ҳамда ихтилофларни Расулulloҳ саллаллоҳу алайҳи ва салламнинг йўлларида бошқа деб, уни ҳидоят йўлига тескари йўл, деб ҳисобламоқда. Аллоҳ таоло бу оятда тафриқа ва гуруҳбозлик Пайғамбаримизнинг умматларига муносиб эмаслигини қаттиқ таъкидламоқда.

إِنَّمَا أَمْرُهُمْ شُئُونٌ وَنُوهُنٌ لِّأَسْمَائِهِمْ وَالْعُرْوَةُ الْوُحُودِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (159/М/Анъом/Ерос)

яъни: Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади: “Расулulloҳ саллаллоҳу алайҳи ва саллам: **“Албатта Аллоҳ таоло сизлар учун уч**

нарсада рози бўлиб, уч нарсада норозидир. Аллоҳга бирор нарсани шерик қилмасдан ибодат қилсангиз, Аллоҳнинг арқони бўлмиш Исломни жам бўлиб маҳкам ушлаб, фирқаланиб кетмасангиз, рози бўлади. Аммо “деди-деди” деб, беҳуда гапни кўпайтирсангиз, кўп савол берсангиз ва мол-дунёни беҳудага сарф қилсангиз, сиздан норози бўлади”, – дедилар (Имом Муслим ривояти).

مَسْئَلَةٌ لِّلَّهِ لَئِن لَّمْ يَأْمُرْ بِالْعَدْلِ وَالْإِيمَانِ أَفَأَتَىٰ بِكُم مِّن مَّا يَكْتُمُونَ الَّذِينَ آمَنُوا يَكْتُمُونَ عَمَّا وَعَدُوا بِالْوَعْدِ وَأَنَّىٰ يُؤْتَىٰ بِيَوْمٍ لَّهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ
“مَسْئَلَةٌ لِّلَّهِ لَئِن لَّمْ يَأْمُرْ بِالْعَدْلِ وَالْإِيمَانِ أَفَأَتَىٰ بِكُم مِّن مَّا يَكْتُمُونَ الَّذِينَ آمَنُوا يَكْتُمُونَ عَمَّا وَعَدُوا بِالْوَعْدِ وَأَنَّىٰ يُؤْتَىٰ بِيَوْمٍ لَّهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ”
 (هجام نبأ مأملاً هاور) **“مَطْعَةُ الْإِسْلَامِ دَاوُسُ لِبَابِ”**

яъни: Анас ибн Молик разияллоҳу анҳудан ривоят қилинади, Расулуллоҳ саллаллоҳу алайҳи ва саллам айтадилар: **“Албатта мени умматим залолатга жамланмайди, шундай экан, қачон ихтилофни кўрсангиз, ўзингизга саводи аъзамни** (яъни, энг улуғ жамоани) **лозим тутинг”** (Имом Ибн Можа ривояти).

Уламоларимиз ҳадисдаги **“саводи аъзам”** калимасини аҳли сунна вал жамоа деб шарҳлаганлар.

Муҳтарам азизлар! Аллоҳ таоло Бақара сурасининг 269-оятда шундай деган:

**أَمْ وَارِثُكَ الْأَرْثُ وَالْحَرْثُ أَفَرَأْتُمْ لِكُلِّ جِيلٍ مِّنْهُم جِزَاءً شَدِيدًا يَوْمَ يُنْفَخُ الْأَسْفُلُ فَاتَوَلَّىٰ السَّمَاءَ كَمَا تَأْتِي السُّحُبُ عَالِيًا فَيُتَلَقَا بِحِجَابٍ مُّجْتَمِعٍ فَبِئْسَ مَا تَكْتُمُونَ
 (269/ةرقبلا ةروس) باب الال اولو ال اركذدي**

яъни: **“У Ўзи хоҳлаган кишиларга ҳикмат** (пайғамбарлик ёки Қуръон илмини) **беради. Кимга** (мазкур) **ҳикмат берилган бўлса, демак, унга кўп яхшилик берилибди. Бундан фақат оқил кишиларгина эслатма олурлар”** (Бақара сураси, 269-оят).

Демак фаҳм-ҳикмат шундай улуғ нарса эканки, инсон у орқали Қуръон, ҳадис илмларини билиб, ундан тўғри ҳукм чиқара билиш ҳамда ҳар бир оят ва ҳадиснинг моҳиятига тушуна олиш қобилиятига эга бўлади. Аллоҳ ўзининг улуғ неъматини бўлган ҳикматини ҳаммага эмас, балки фақат ўзи хоҳлаган, ўзи севган бандаларига беради. Ҳикмат боши, манбаи, тамали, асоси – Аллоҳдан қўрқувдир! Шунинг учун ҳам Расулуллоҳ саллаллоҳу алайҳи ва саллам шундай деганлар:

**سَأْرُ: لَأَقْ مَسْئَلَةٌ لِّلَّهِ لَئِن لَّمْ يَأْمُرْ بِالْعَدْلِ وَالْإِيمَانِ أَفَأَتَىٰ بِكُم مِّن مَّا يَكْتُمُونَ الَّذِينَ آمَنُوا يَكْتُمُونَ عَمَّا وَعَدُوا بِالْوَعْدِ وَأَنَّىٰ يُؤْتَىٰ بِيَوْمٍ لَّهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ
 (يقيه بلأ مأملاً هاور) **“لَأَقْ مَسْئَلَةٌ لِّلَّهِ لَئِن لَّمْ يَأْمُرْ بِالْعَدْلِ وَالْإِيمَانِ أَفَأَتَىٰ بِكُم مِّن مَّا يَكْتُمُونَ الَّذِينَ آمَنُوا يَكْتُمُونَ عَمَّا وَعَدُوا بِالْوَعْدِ وَأَنَّىٰ يُؤْتَىٰ بِيَوْمٍ لَّهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ”****

яъни: **“Ҳикматнинг боши – Аллоҳдан қўрқишдир”** (Имом Байхақий ривояти).

Қалбида Аллоҳдан қўрқуви бўлиб, ҳикмат эгаси бўлган киши ҳеч қачон Ислом дунёси уламолари Фирқатун ножиya (нажот топувчи тоифа), деб ижмоъ қилган, аҳли суннат вал жамоатга қарши чиқиб, янги фирқалар тузмайди, бошқа фирқаларга эргашмайди! Бу ҳақда Расулуллоҳ саллаллоҳу алайҳи ва саллам шундай деганлар:

لَا يَلْعَبُ إِلَّا مَنْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ وَلَا يُلَاقِيَهُ إِلَّا الْمُسْلِمُونَ
عَلَيْكُمْ السَّلَامُ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا

(يَذُمُّرَّتِلْ أُمَّةً إِلَّا هَؤُلَاءِ) "رَأَى لِي فِي دَشِّ دَشِّ نَمَو"

яъни: **“Аллоҳ таоло менинг умматимни залолатга жамламайди. Аллоҳнинг қудрат қўли жамоат узрадир. Кимки жамоатдан ажралса, ажралиб жаҳаннамга киради”** (Имом Термизий ривояти).

Ислом тарихида қанчадан-қанча мазҳаблар, фирқалар чиққан бўлса-да, уламолар уларнинг йўллари тўғрилигига ижмоъ қилмаганлигидан, тезда йўқолиб кетишди. Аҳли ножиya деб эълон қилинган аҳли суннат вал жамоат ҳақ бўлганлиги сабабли 14 асрдан бери яшаб келмоқда.

Ҳикмат соҳиби бўлган фаросатли, аҳли фаҳм "Мен юрган йўл нотўғри бўлиб қолса, Аллоҳнинг ҳузурига борганда нима қиламан?", – деб қўрқади. Фақатгина илмнинг ўзи кифоя қилганда эди, Азозил тўғри йўлдан адашмаган бўлар эди. У олим бўлса ҳам, ҳикматдан бенасиб бўлгани учун Аллоҳ таолонинг Одам алайҳиссаломга сажда қилишга бўлган буйруғининг ҳикматини била олмасдан тўғри йўлдан озиб, шайтонир ражиймга айланди.

Афсуски, баъзи ҳикмат илми берилмаган кимсалар ўзларини олиму доно фаҳмлаб, "шу йўлим тўғри" деб, турли-туман фирқалар ташкил қилмоқда. Уларга фаросат ва ҳикмат илми берилганида эди, исломнинг моҳиятидан хабардор бўлиб, асло фирқаларга бўлинмас эдилар.

Муҳтарам аҳли ислом! Дин илмини билмай туриб, Ислом дини номидан тарғибот ва ташвиқот қилаётган ҳар қандай кимсага эргашиб кетавериш ярамайди! Айниқса, замонавий электрон воситалари, интернет тармоқлари орқали тарқатилаётган диний мавзудаги маълумотларнинг ҳаммаси ҳам соф ислом ғоясига, бизнинг ақидамызга тўғри келавермайди. Шунинг учун интернет тармоғидан фойдаланадиган фарзандларимиздан огоҳ

бўлайликки, токи улар экстремистик оқимлар таъсирига тушиб, алданиб қолмасинлар.

Диний илми етарли бўлмаган кишининг илмсиз тарзда фатво бериши ҳам одамлар орасида тафриқага сабаб бўлувчи омиллардан бири саналади. Диний илми бўлмаган кишининг олимликни даъво қилиши такаббурликдир. Аслида бундай кимсаларни илмдан гапиришга ҳаққи йўқ. Чунки, ҳадиси шарифда шундай дейилган:

إِنَّ مَسْئُورَةَ الْعِلْمِ لِلْأُولَى وَالْأُولَى لِلْأَقْبَلِ وَالْأَقْبَلُ لِلْأَخِيرِ وَالْأَخِيرُ لِلْأُولَى
وَالْأُولَى وَالْأَخِيرُ وَالْأَقْبَلُ وَالْأَقْبَلُ لِلْأُولَى وَالْأُولَى لِلْأَقْبَلِ

(دواد وبأأم إله اور).

яъни: Авф ибн Молик разияллоҳу анҳудан ривоят қилинади, Расулуллоҳ саллаллоҳу алайҳи ва саллам шундай дедилар: **“Одамларга илмдан фақат амир** (подшоҳ), **ёки маъмур** (подшоҳ томонидан рухсат берилган шахслар), **ёки мутакаббир** (ўзини катта олувчи) **панд насиҳат қилади”**, – дедилар (Имом Абу Довуд ривояти).

Демак, одамларга ваъз айтишга фақат мутасадди раҳбарнинг ёки у томонидан ижозат берилган олим кишиларнинг ҳаққи бор. Улардан бошқа ким воизлик қилса, демак, бу – унинг манманлигидан, ўзига бино қўйганлигидандир.

Аллоҳ таоло барчаларимизни бир ёқадан бош чиқариб, меҳр-оқибат билан, тинч-тотувликда ҳаётгузаронлик бахтига муяссар айласин. Омин!